

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING

IDUN

FÖR KVINNAN OCH HEMMET

N:R 4 (578).

LÖRDAGEN DEN 14 JANUARI 1899.

12:TE ÅRG.

PRENUMERATIONSPRIS PR ÅR: IDUN KR. 5:— IDUNS MODETIDN. MED PLAN- SCHER OCH HANDARB. > 5:— IDUNS MODETIDN. UTAN PL. > 3:— BARNGARDEROBEN > 2: 25	UTGIFNINGSDAGAR: HVARJE ONSDAG OCH LÖRDAG. LÖSNUMMERPRIS: 8 ÖRE.	REDAKTÖR OCH UTGIFVARE: FRITHIOF HELLBERG TRÄFFAS SÄKRAST KL. 2—3. REDAKTIONSSSEKR.: JOHAN NORDLING.	BYRÅ OCH EXPEDITION: KLARA S. KYRKO GATA 16, 1 TR. ÖPPNA KL. 10—5. ALLM. TEL. 6147. RIKS 1646.	KOMMISSIONÄRER ANTAGAS ÖFVER HELA LANDET PÅ ALL- DELES SÄRSKILDT FÖRMÅNL. VILLKOR. STOCKHOLM, IDUNS KUNGL. HOFBOKTRYCKERI.

AUGUSTA DE MARÉ.

A. Wahlström foto.

VID SJÄLFVA INGÅNGEN till det nya året skildes från det jordiska en kvinna, som genom både sin sociala ställning och gedigna personlighet spelat en minnesvärd roll. Nyårsnatten afled nämligen i Falun framlidne landshöfdingen öfver Kopparbergs län Samuel de Marés änka *Augusta de Maré*.

För endast en tjugu år tillbaka ägde svenska kvinnan ej en egen tidning, hvori man lärde känna den tidens anmärkningsvärda kvinnor. Man fick nöja sig med att lyssna till traditioner och »de gamlas» skildringar ur gångna dagar. Men numera är oss gifvet att i ord och bild samla de spridda dragen ur en afhållen, älsklig kvinnas lif.

Få äro de, som inom Dalarnes gräns ej känna igen bilden af länets f. d. landshöfdingsfru. Många äro de, som funnit plats i hennes stora barnahjärta, och oräknelig är den skara af behöfvande, som genom hennes orubbliga tro och förbön, så fulla af tillförsikt, vunnit lugn och frid.

Augusta de Maré föddes den 16 aug. 1839 på Lindö gods i Uppland. Föräldrarna voro

kaptenen vid Helsingeregemente, godsägaren Julius Ahlgren, och Augusta Fröberg. Få dagar efter sitt enda barns födelse afled fru Ahlgren från sin lilla skatt, som i mostern, Mathilda Fröberg, erhöi den ömmaste mor.

Vid fyra års ålder skickades Augusta till Stockholm i helpension hos mamsell Modin och vid tretton år med pensionens föreståndarinna och en jämnårig kamrat till Schweiz, där vistelsen blef tre och ett halft år. Under denna tid bereddes hon till sin första nattvardsgång, som också ägde rum i utlandet. Intresset för franska språket bibehöll hon sedan hela lifvet och brukade begagna sig däraf med ett eget behagfullt tonfall, som så väl stämde öfverens med hennes mjuka, förbindliga väsen.

Sedan Augusta Ahlgren kort efter hemkomsten till fäderneslandet mistat sin afhållna andra moder, vistades den unga flickan dels hos sin far på egendomen Negelstuna, dels hos en moster i Stockholm, justitierådinnan Cramér.

Gift 1858 med dåvarande polismästaren, sedermera underståthållaren Samuel de Maré, flyttade Augusta de Maré år 1863 som landshöfdingska till Falun.

Hennes lif vardt ej »en dans på rosor», men »som ett stort godt barn, troende all världen om godt,» lyckades fru de Maré behålla den ljusa syn på lifvet och människorna, som alltjämt lät henne framstå som en af hjältinnorna på korsfararvägen.

De verk landshöfdingskan de Maré utförde i samhället voro välsignelsebringande för mången enskild. På hennes initiativ och genom henne skapades skyddsmödrarförbundet och barnhemmet i Falun, som ännu bestå. Hennes intresse för skolorna var så lifligt, att ingen klass, ifrån elementarläroverkets till småbarnsskolans, kunde vara säker för »landshöfdingskans» besök. Likaså var hon de låga, af roströken svedda kojornas goda ande, liksom hon gaf hela samhället ett framstående föredöme som kärleksfull, allt uppoffrande maka och mor.

År 1880 blef Augusta de Maré änka, men bodde fortfarande kvar i Falun. Inom de murar, där hon förr residerat som landshöfdingska, vistades hon därefter ofta som gäst med den älskvärda undergifvenhet och glädtighet, som aldrig lämnade henne.

Den bortgångna sörjes nu närmast af fem söner och två döttrar. Den yngsta af dessa senare, f. d. sjuksköterskan vid Sofahemmet Maria de Maré, frade kort före moderns död sitt bröllop med underläkaren vid Sabbatsberg doktor Carl Mannheimer.

CHRISTEL.

HEMBYGDEN.

HVAR STRÅLAR solen skönast?
Och hvar är himlen klarast blå?
Hvar kan du skogens susning
bäst tolka och förstå?
De ljufligaste blomstren,
o, säg, hvar finner du väl dem?...
Har du ej sol, ej blommor,
fly till ditt barndomshem!

Däröfver strålar solen
med glans så ljufligt underbar,
där gifver skogens susning
på dunkla frågor svar;
där tälja hvarje kulle
och hvarje sten med stämma blid
en skön, men enkel saga
om lek och barnafrid.

Om du dig ensam känner,
om ingen vän du äger kvar,
uti din barndoms nejder
du gamla vänner har.
Från hvarje liten stuga,
från hvarje backe, hvarje stig
du höra skall en hviskning:
»O, minns du icke mig!»

Och har ditt hjärta kallnat,
fly åter till din barndoms trakt!
Där skall på nytt det värmas
af tusen minnens makt.
Och har du glömt att prisa
din Gud, din barndoms bästa vän,
din hembygds fåglar skola
dig lära det igen.

FANNY CHRYSANDER.

KVINNOKÄRLEKEN I DEN MODERNA DIKTNINGEN.

DE DRAMATISKA författarne och romanförfattarne öfva i våra dagar ett stort, alltjämt växande inflytande på den allmänna meningen och därigenom äfven på sederna. På vissa själar öfvar den nuvarande estetiska

opinionen en rent af betvingande makt; den ombildar smaken, åsikterna och moralen; den skapar ett estetiskt lufsideal, gentemot hvilket ett äldre, etiskt, ter sig puerilt och småsinnadt.

Det är på sensationen och lidelsen, på det som kan roa och stimulera, som våra skönlitterära författare egentligen »leva». Och det är också egentligen endast i lidelsernas psykologi våra diktare synas hafva inträngt. För den högre naturen i oss slå de däremot döförat till. Denna erbjuder beklagligen heller icke på långt när så tacksamma effekter. Dygden och moralen ha icke företrädesrätten att fångsla och intressera; de äro alltför »borgerliga». Det är tyvärr också alltför sant, att dygd och moral i det lefvande lifvet vanligen te sig i synnerligen blygsamma och borgerligt knappa proportioner, då däremot begär och lidelser framträda i mera kraftiga och storsvulna drag. Men lika visst som författarne underskatta vår högre naturs kraf, lika visst öfverskatta de sinnen och lidelsernas makt öfver oss. Men de dramatiska »effekterna» betinga öfverdriferna.

Kärleken mellan man och kvinna är och förblir det ämne, diktarne i alla tider helst sysselsätta sig med. Kärleken, sådan den med braskande anspråk i detta känslornas tidevarf skildras, och sådan den i teorien godkännes af våra sensationsmänniskor, framträder vanligen i den mest sensuellt starka kolorit samt så blottad på allt andligt innehåll, att den icke förtjänar att kallas kärlek. Ty det är som oftast allehanda låga begär och passioner, som göra anspråk på kärlekens namn. I gynnsammare fall låter man »le besoin d'aimer» (behovet att älska) hos en ung kvinna framträda under den poetiska bilden af den sjudande safven, och hon blir kär i den första något så när antaglige man, som kommer i hennes väg. Det förra en lika utsliten som god och träffande bild; det senare en iakttagelse, som verkligheten oupphörligt besannar.

Men trots det att författarne nog till en viss grad göra rättvisa åt ungmöns behov att idealisera och att likt Titania se sin kärleks föremål genom illusionernas dager, så förbise de dock, att detta kvinnans »besoin d'aimer» är väl så mycket en själens och hjärtats som en sinnen sak. — I andra fall skildras kärleken så mängd af åtrå, feber och sinnesyra, så blottad på hvarje värdighetens sans och behärskning, som finnes det intet sådant som en känslornas disciplin. Vi se visserligen ständigt i lifvet, huru kärleken trotsar alla formella regler och bruk, men den trotsar sällan naturen, och denna känslans disciplin är så långt ifrån att — såsom våra diktare förmena — vara liktydig med band och fjättrar, att den är beroende af en verklig lufsinstinkt. De första människorna blefvo varse sin nakenhet, så fort de smakade på kunskapens träd; de första spårren af civilisation taga sig städse uttryck i ett uppvaknande af blygsamheten.

Den nordiska kvinnans kärlek är sällan vare sig synnerligen expansiv eller sensuell. Den har en viss skär, behärskad karaktär. Det nordiska skaplynnnet har en något tung, drömbunden natur, som vållar att kvinnorna i allmänhet hvarken vilja eller kunna fullt exponera sina känslor. De handla omedvetet efter den lyriska tonkonstens regel att icke låta alla röstens resurser strömma ut, utan bevara en inre fond, på det att icke stämman må förlora sin fullhet och charme. De »slösa icke kungligt» med sina kärleksyttringar — såsom en modern erotisk term lyder. Deras kärlek är en hjärtats, långt mer än en blodets sak, och därför är den mera intensiv än erupativ. Den lyser ej med de elektriska solar-

nas dånande och bländande glans eller slocknar i plötslig natt och kyla såsom dessa; den brinner med den nordiska brasans lugnare, mildare sken och värmer ännu, när den icke längre flammor upp i lågor.

Måhända har denna erotiskt sensuella konstrikning varit en nödvändig kris, betingad af att ett missledd ideelt nit förut alltför mycket undertryckt och förnekad den sinnliga sidan i människonaturen. I så fall har denna riktning dock i sitt syfte att höja naturen skjutit långt öfver målet, vida längre än reaktionernas lag i allmänhet tillstodjer. Ja, så långt att man nu som oftast oskärar den natur, hvilken ett ursprungligt syfte sålunda möjligen varit att höja. Såväl den högre som den lägre naturen i oss äger berättigade kraf på att respekteras. En öfver-idealistisk tids diktnings gaf oss överkliga människogestalter; en öfversensuell framställer motbjudande vrångbilder af *människan*. Man antingen förbiser eller förnekar, att den lägre sidan i vår natur såväl som den högre lyder under utvecklingens och fullkommandets lag. Likaså förbiser man att, fastän den högre naturen i oss icke har att förkväfvad och undertrycka den lägre, den dock har att vara dess herre.

Den känslor, från hvilken vår skönlitteratur länge hämtat sitt stoff, är vorden så stillastående, kvaf och febermättad. Den har behof af att genomfläktas af friska vindar; men den behöfver ock att vidgas och fördjupas. Vi trängta efter att en hälsans gudinna göte sin kraft och sundhet i det estetiska lifvet. Däremot skulle kanske äfven en hälsobringande flod strömma in i det lefvande lifvet och gjuta sundhet och kraft in i det uppskrufvade, åt hysterien tenderande känslolif, som torde vara en alltför allmänt förekommande företeelse i vår tid.

V. A.

EN SJUKSKÖTERS KAS MINNEN. UPPTECKNADE FÖR IDUN AF GERDA WIGSTRÖM. I.

FÖR NÅGRA ÅR SEDAN talades det om här i orten, att en gammal sjuksköterska, som numera var utsliten och behöfde hvila, var flyttad till vår lilla afkrok af världen.

Hennes namn var förr ofta nämnt i samband med omorganiseringen af vår sjukvård och hon hade varit bland de första bildade kvinnorna, som i Danmark med god framgång arbetade för en förbättrad och tidsenlig sjukvård såväl på sjukhusen som i de enskilda hemmen.

Då jag själf i flere år har ägnat mig åt samma arbete, var det naturligt, att jag mycket intresserade mig för fröken H. och gärna ville lära känna henne närmare, då vi ju måste hafva många gemensamma intressen. Men ett par år gingo, utan att vi kommo i beröring med hvarandra. Folket sade hon var sjuk, men att de fattigaste bland befolkningen dock finge komma till henne. Hon hjälpte dem med råd och dåd, så långt hennes förmåga räckte, sände dem i annat fall till läkaren på platsen.

En dag i somras blef en af mina skyddslingar — en gammal gumma — sjuk. Då jag tittade in till henne, fick jag höra, att fr. H. redan varit där, och nu gafs det för mig en anledning att besöka henne samt få höra hennes åsikt om den stackars sjuklingen och hvad som borde göras i mer än ett afseende.

Högt och fritt låg fröken H.—s hem, omgivet af skogklädda höjder. En ganska bred å flöt nedanför huset, där det låg och liksom smålog i solskenet, rödmåladt med sina hvita

knutar. En bred väg å ömse sidor, kantad af en syrenhäck, ledde från stora landsvägen upp till huset. Det var för öfrigt omgivet af en liten vacker trädgårdsanläggning samt ett lågt rödt staket med hvita spetsar.

Jag öppnade den lilla grinden — en känsla af hemtrefnad och värme mötte mig. Den strålade ut från de låga fönstren med deras hvita gardiner, många blommor samt infattning af yppiga humlerankor — den lyste och nickade mot mig från solrosorna, som, höga och låga, i en lång rad klädde det gamla husets södra vägg.

På den höga trappan låg en svart vacker pudel. Då han fick se min värda person, morade han och gaf till ett högt skall, men efter en noggrann undersökning förstod han, att jag kom med vänliga känslor för hans matmor, började därpå sakta vifta med svansen samt lade sig åter på sin upphöjda plats, dock noggrant bevakande mig med sina kloka, vaksamma ögon. Jag stod just och funderade, om jag skulle taga mod till mig och klifva öfver denna väktare in i huset.

I det samma hördes raska steg från andra sidan byggnaden och en medelålders kvinna kom mig till mötes. Det syntes på händerna och det stora förklädet, att hon sysslade med trädgårdsarbete. Ansiktet bar spår af sjuklighet, ryggen var böjd, håret, som slät-kammadt låg öfver den breda pannan, hade silfverstänk, men ur ögonen, som visserligen hade ett trött uttryck, framlyste humor och ett gladt lynne. De fästades forskande och genomträngande på mitt ansikte, men mildrades, då jag sade mitt namn och ärende samt tillade, att jag ej länge skulle taga hennes tid i anspråk.

Jag hade nämligen hört, att hon ogärna tog mot besök af främmande människor. Hon hade ju i så många år lefvat och verkat på stora områden, bland mycket folk — nu behöfde hon hvila både till kropp och själ.

Men då hon då förstod och fick höra, att jag också ägnat mig en del åt sjuk- och fattigvård, syntes hon intresserad och bad mig stiga in i det lilla hemmet.

Innan jag visste hur det gick till, satt jag placerad i en gammal bekväm soffa — blef ombedd att stanna och dricka en kopp kaffe — men jag finge själf hålla mig sällskap, medan den bruna kära drycken kokades, hon hade ingen tjänarinna — och med en kort, men vänlig nick gick hon ut i köket.

Hvad det var hemtrefligt i de låga, men ändå så ljusa rummen — möblerna voro så enkla, men vackra tafior prydde väggarna, blommor öfverallt samt en välförsedd bokhylla. Öfver det hela låg en stämning af frid och förnöjsamhet, som gjorde, att man genast trufdes och kände sig hemma.

Efter en kort stund kom hon in med en treflig kaffebricka, och då kaffet var drucket, började vi tala om flydda dagar. Hon berättade — jag lyssnade uppmärksam. Det ena minnet tog det andra med sig.

Hvad de voro gripande, dessa enkla berättelser ur det verkliga lifvet — med sina breda mörka skuggor af lidande och sorg, blandade med ljusa värma solstrimmor af försakelse, hjältemod, kärlek hopp och lefvande tro!

Själf var hon som förvandlad, den gamla sjuksköterskan, hon syntes förnygrad, gestalten blef spänstig och energisk, kinderna rodnade och ögonen strålade, om också ibland en fuktig dimma lades öfver dem.

»Ni borde ej låta dessa edra minnen begravas af glömskan. Berätta dem för den stora allmänheten, och de skola säkert gagna den verksamhet, åt hvilken ni offrat er ungdom och alla krafter. Ni skakar så sorgset på huvudet — är ni för trött, låt mig då för-

söka återge dessa edra kära minnen, så godt jag kan.»

Hon svarade jakande, och sålunda kom jag i tillfälle att få en inblick i denna rika skattkammare — måtte den ej mista för mycket af sin rikedom genom min oförmåga att rätt återge dessa minnen ur lifvet, af hvilket det första här följer och bär namnet:

»SYSTER SIGNE.»

Det är underligt, men alltid då jag tänker på dig, kära gamla vän och kamrat, står för mitt minne ett dämpadt, men ändock klart ljus i en halvmörk lång korridor. Ljuset närmar sig — det är en liten lykta, som bäres af en fin, smärt gestalt.

Det är »syster Signe», som kommer så ljudlöst som en ande i nattens tystnad, endast afbruten af de sjukas suckar och dämpade klagan.

Syster Signe förestår en af de medicinska afdelningarna på det stora Kommunehospitalet i Köpenhamn, och om hon också är aldrig så trött efter dagens stränga arbete, gör hon alltid en rond hvarje natt för att se till sina sjuka och att de »syster», som vaka, äro på sin post.

Mången natt har jag vakat på en af de stora salarne. Dörrarna stodo alltid öppna till den stora korridoren. Då glimmar plötsligt det lilla ljuset — de sjuka tyckas liksom ana, hvem det är som nalkas, att det är hon med den lätta smärtstillande handen, de underbara kärleksfulla ögonen. Hvad hon var vacker med sitt fina sjäfulla ansikte och det bruna vågiga håret under den hvita mössan. Aldrig har jag sett någon som hon kunna röra sig så ljudlöst och lätt mellan sjuksängarna, och alltid var hon glad och hade vänliga uppmuntrende ord till oss alla, fastän ögonen allt ibland skvallrade om tårar och utkämpade strider.

Det var för oss unga sjuksköterskor intet så uppfriskande och lärorikt som att arbeta samman med eller under »syster Signe». Hon gick ju alltid i spetsen, och vi ville så gärna följa henne, fast det ej var någon lätt uppgift.

En af oss frågade henne en gång, hvarifrån hon fick kraft och mod — hon pekade på en liten nött bibel, som låg på hennes bord, och sjöng sakta med sin klara stämma: »Alltid frejdig när du går, Veje Gud tör kjende, selv om du til Målet når först ved Verdens Ende.»

En dag fick hon order att förestå barnafdelningen på en af kirurgiska afdelningarna. Jag var nog lycklig få följa henne dit. Själaf var hon strålände glad. »Jag är så road af små barn, är ju den äldsta af många syskon, och jag tycker det är så synd om alla dessa små stackare.»

Hur lätt och varsamt hon lade de svåraste förband, jollrade, sjöng och lekte för de små sjuklingarne, och låg där en liten nykomling och grät efter »mor», torkades tårarne fort nog och plågorna kändes mindre, då »mor Signe» smekande strök den lilla pannan och ansiktet med sin goda, mjuka hand.

Det var några veckor före jul. Vi hade haft en sträng tid, många svåra fall, och »syster Signe» lilla lykta lyste flere gånger om natten.

En morgon orkade hon ej stiga upp — hon hade feber, och professorn sade det var öfveranstängning — hon måste någon tid hålla sig stilla i sängen.

Julafton på morgonen var hon bättre, men orkade ännu ej vara uppe.

Om kvällen, då julgranen tändes med alla dess otaliga ljus, tyckte vi alla, att de ej brunno så klart som vanligt — vi saknade henne. Vi samlade dem af barnen kring oss, som kunde vara

uppe, och stodo i en krets kring den stora granen, väntande vår präst, professorn samt de tjänstgörande läkarne. När alla voro komna, skulle julpsalmen, som »mor Signe» inöfvat med en del af barnen, sjungas. Men alla stodo tysta — där låg väntan i allas blickar. Då hördes plötsligt taktfasta steg ute från korridoren — något ljusst, strålände bars in af starka armar, lyftades upp, så alla kunde se det, sattes sedan varligt ner i en sjukstol. »Mor Signe» var kommen för att ta upp »barnens julpsalm», och med klar, fast svag stämma ljöd: »Stilla natt, heliga natt» — och däri instämde stora och små.

Varmt och innerligt talade sedan vår gamle präst öfver Guds kärlek till oss stackars människobarn, och huru ett af hans förnämsta bud till oss är: »att vi skola älska hvarandra inbördes och söka efter bästa förmåga lindra och hjälpa, där sjukdom, nöd och sorg äro råddande.» Därpå sjöngs ännu en kort psalm och den enkla festen var slut; men ljusen lyste nu klara, och sedan de slocknat, tindrade de ännu i glada, hoppfulla ögon.

Nu dröjde det ej lång tid, förrän »syster Signe» åter var i full verksamhet, och i många år fortsatte hon sitt kärleksverk på det stora sjukhuset.

Så blef det sjukdom i hennes eget hem, hon måste lämna sitt kära arbete och, då modern blef bättre, öfvertaga ledningen af ett stort hushåll på föräldrarnes egendom.

I ett bref till mig säger hon sig vara glad att få vara till nytta i hemmet, men saknar ej så litet sin gamla verksamhet, kamraterna och hela lifvet på det kära sjukhuset. Slutorden i hennes bref voro: »Hvad du savner, savn det let! Hver en Stund har sine Byrder og sin Glæde — glem ej det.»

MITT BARN. EN PENNTECKNING FÖR IDUN AF BLANKA.

MITT KÄRA, älskade barn! Mitt eget barn! Det var djup natt, sorgenatt, omkring mig, när du kom ned till mig. Du såg med dina klara ögon på mig, de blefvo till två strålände stjärnor inför min syn, de värmdes mitt frusna bröst. Hur hade jag ej önskat att få draga bort till de okända landen och följa honom, som är din far, som endast en gång gjort mig sorg, när han gick ifrån mig? Jag hade gråtit, jag hade bedt att få följa honom, att åter få hvila i hans famn. Jag glömde, att jag snart skulle få ett nytt väsen, dig, att älska — förlåt mig det! På förtviflans branter hade jag vandrat, mina blickar drogos mot förintelsens väg. Hur tung och brant syntes mig ej lifvets väg att färdas ensam! Mitt hufvud svindlade, ur de mörka djupen hördes sirenerne sjunga lockande, lockande...

Då förnäm jag en röst, den klang så svag, så hjälplös. »Kom tillbaka,» kved den, »vänd ditt sinne mot mig. Jag behöfver dig.» Se, jag vände mig om, och jag såg dig, min älskling. Jag tog dig upp i min famn, slöt dig till mitt hjärta och var moder af all min själ. Då kände jag liksom hade »hans» ande smekt min kind och din. Då tror jag den stunden var när, efter hvilken vi längtat, om hvilken vi drömt, han och jag.

Vid mitt hjärta har du hvilat sedan dess, min kärlek till dig gaf mig den lust att lefva, som jag ännu känner. Kärlek är lif. Det var du, som gaf håg till glädje och skratt, kraft till arbete, mod till strid mot fattigdom och nöd. Det var du, som kom mina tankar att samlas, min penna att flyga. Du var det,

som gaf känslan af vårluft och rosendoft åt vårt hem, som kom mig att glömma, att mörker fanns till, du mitt solskensbarn!

När du låg i mitt sköte, och jag skådade in i ditt anlet, hur älskade jag dig ej? När din mjuka kind stänktes af tårar, när jag kysste dem bort och du glömde din sorg, hur kär jag höll dig, mitt barn! Mången stund af mystiskt välbehag ha vi njutit, när du och jag i skymningsstunden berättat hvarandra om och om igen de kära sagor om älfvedansor och människenspil, om skogsfruor och tomtar och allt hvad trolltyg skog och marker gömma. Du smög ditt mörka hufvud mot min arm, fast rädd var du ej. Minns du, säg? Solskenet ligger öfver blanka isar, det glittrar på granarnas snöbräm. Du och jag och en hel skara af dina små vänner ila framåt. Med skridskorna ritar jag runor i isen, det är lyckosejd för dig, för dig. Hur glädt allt var, när det gick bra i skolan — och det gjorde det ju alltid. Du var min glädje.

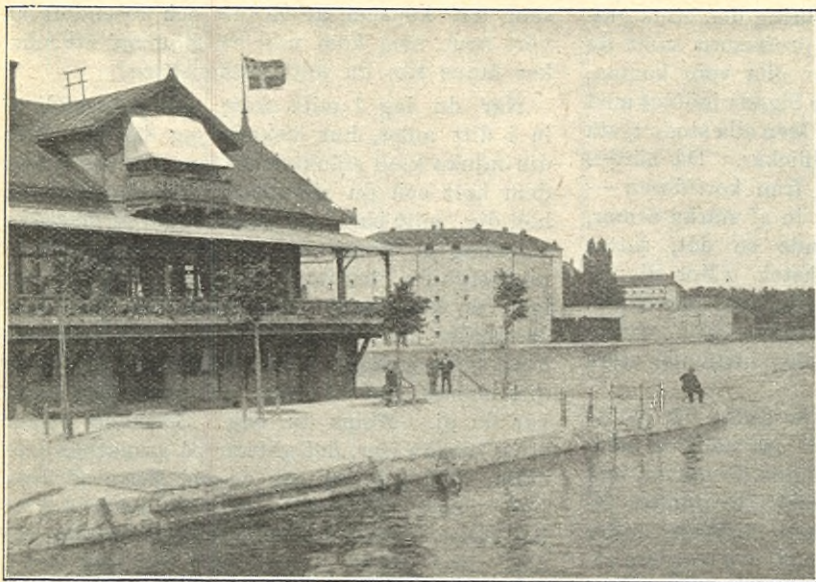
Så kom den första stora dagen i ditt lif, åtminstone den för dig medvetna. Dina ögon stodo fulla af tårar, men din röst var lugn och klar, när du lofvade följa Hans bud och vandra Hans vägar, på hvilken du så fast trodde. Så var du då »stor». Åren gingo. En dag kom, det var munterhet och skratt, så som det väl aldrig varit i vårt lilla hem. Blomdoft hvilade så tung, och solen sken och glänste, dess strålar dansade öfver middagsbordets hvita linne, på dess silfver och slipade glas. Glänste, glänste klarast dock på den kära hvita mössan på ditt hufvud.

Det var eget, men obestriddigt: ett namn förekom ofta, mycket ofta i dina samtal, det var namnet på en man. »Barnagriller, första hjärtessprickningen, vårdrömmar,» tänkte jag och jag log. Så helt hastigt hördes det namnet ej mera af. Jag tänkte ej därpå. Då en dag, en skymningsstund, smyer sig ett burrigt, mörkt hufvud mot min skuldra, en rodnande kind brinner mot min, darrande läppar hviska i mitt öra. Den gamla sagan berättas mig af mitt barn. Den gamla kära, den nya sagan!

Jag gläder mig åt din lycka, barn, men — — Mig är, som om du glede ur mina armar, och jag trycker dig ju likväl så fast, så fast till mitt hjärta. Mig är, som värmdes dig ej mer mina kyssar, som skulle mina smekningar trötta dig. Jag vet, jag gjort dig orätt och likväl — — Han kommer och beder, beder, att jag skall gifva honom det käraste jag äger, min största skatt, dig, och han får dig, du får honom. Åt hvarandra ger jag er. Locktonerna ljuda, som de gjort i århundraden.

Den dag kommer, när du och han, din älskade, förenas för alltid. Ni draga till eget bo, till ert mjuka fågelrede för att kvittra er lycka, glädje och — sorg gemensamt.

Mitt barn, jag är ensam nu. Tyst är det i mitt hem. En stund ser jag mig omkring. Pianot står stängdt, det ser tomt ut på nohyllan. En röd aftonglöd skimrar genom fönstret af din forna kammare. »Ensam!» ljuder det inom mig. Den natten, den första på lång tid, då ej din kyss tryckte mina ögonlock till sömns, då ej dina andetag från rummet bredvid voro min vaggsång, blef jag bitter i mitt sinne. Svartsjuka, afund tärde mig. Mörkt var det inom mig. »Hon är borta, förlorad! För alltid,» kved jag. »Ej en tanke sänder hon mig nu, nu då hon är lycklig, och jag tänker blott på henne och är ensam, alldeles ensam.» — Vårsolen höjde sitt anlete öfver jorden; den log, alla skuggor veko undan, försvunno, så äfven de, som hvilat öfver mitt sinne. Det var den första, enda gången, jag hyst sådana mörka tankar om dig. Du förlåter mig? Liten, det händer aldrig mer.

VAXHOLMS HOTELL FÖRE BRANDEN. (I BAKGRUNDEN FÄSTNINGEN.)

Barn, nu, ständigt, är och blir du min. Intet kan skilja oss åt. Synd, död? Nej, din moders öga ser dig, din moders öra hör dig. Djupast sjunken, högst flugen, jag är dig när i kärlek. Om all världen öfvergäfvade dig, jag öfvergäfvade dig *ej*. Nu förstår du mig fullt, helt, nu med ett eget barn vid din barm. Du förstår mig, när du kysser dess mjuka kind, dess späda hand. O, mitt barn, mitt solsken, mitt eget, kära älskade barn!

VAXHOLMS HOTELL I GRUS OCH ASKA.

JUST MEDAN vår hufvudstads käcka brandkårs-gossar natten till Trettondagen som bäst firade julen med en liten bal på sin »högvakt», slog likt en bomb underrättelsen ned, att Vaxholms gamla hotell stod i eld och låga och att deras bistånd anropades för det hotade lilla garnisonssamhället. Ut från dans och lek i köld och vinternatt att bringa hjälp och räddning!

När de med ångaren väl hunno fram till bestämmelseorten vid Vaxholmsfjärden, var det emellertid för sent att rädda något af det gamla träslottet. Det brann som fnöske till grunden. Emellertid begränsades elden och faran afvärjdes från den omgivande staden.

Vaxholms hotell med dess restaurant var för både stockholmare och turister känt och kärt som en härlig utflyktsort i soliga sommardar. Vi bringa därför ock en afbildning af det gamla hotellet, sådant det tedde sig före branden, jämte en vy af eldsförödelsens styggelse, hvilken Iduns utsände fotograf tagit på platsen.

Det gamla hotellet var för öfrigt redan utdömt och skulle snarast rivas för att lämna rum för en tidsenligare restaurantbyggnad. Som en fågel Fenix kommer nu denna att resa sig ur askan, som gömmer så många glada stockholmska sommarminnen!

mig återförflyttad till den gamla hederliga Segerlindska teatern i Göteborg, i hvars salong jag som barn mer än en gång såg en liten gumma placerad i en första radens loge. På nothäftet stod: »Ouverture à Cendrillon, par M. Isouard, nommé Nicole de Malte», och den åldriga i teaterlogen var hon, hvilken en gång å vår främsta lyriska scen varit Cendrillon, hufvudpersonen i sångspelet med text, efter den allbekanta sagan, af Etienne och musik af Isouard.

Och en och annan åldrig dam fanns då ännu, som hågkom Cendrillons kupletter;

Jag, blygsam, tyst och undergifven,
får undångömd för världen gå,
och inombus min plats är gifven
där invid spisen i en vrå.
Men denna platsen, sämst af alla,
ej alltid unnas mig en gång;
se, därför plär mig folket kalla:
den stackars lilla Cendrillon.

Då systrarna, förnäma, klena,
ej ens i minsta syssla ta,
jag huset sköta skall allena
och hinner sköta det rätt bra.
Flink, lydig, uppmärksam mot alla,
jag tjänar alla utan tvång;
och därför borde de mig kalla:
den lilla snälla Cendrillon.

Den tack jag utaf dem får röna
är skrik och bannor och förtret,
och aldrig de min möda löna
med minsta ord af vänlighet.
Men låt dem känslolösa vara
och gärna se min undergång —
Gud skall ändå helt visst bevara
den stackars lilla Cendrillon.

KVINNOÖDEN OCH KVINNOBILDER: CENDRILLON. FÖR IDUN AF BIRGER SCHÖLDSTRÖM.

MINNS JAG *ej* orätt, är det Byron, som någonstädes säger, att

ett ringa ting oss ofta minner på,
hvad djupast in i tanken ligga må:
en ros, en ton, en bild, en enslig trakt
drar gnistan fram ur minnets dunkla schakt.

Jag fick en liflig förnimmelse af denna strof, när jag under vår minnesvärda utställnings-sommar besökte Teater- och musik-utställningen å Djurgården och där, midt bland de stora oljefärgbilderna af svenska scenens storheter, såg instuckat ett porträtt af en äldre dam, till utseendet så borgerlig som helst, och hörde det vara en bild af f. d. premieraktrisen vid kungl. operan *Elisabeth Frösslind*, men taget långt efter det hon dragit sig tillbaka i privatlivet.

Denna bild framkallade i erinringen enkla, hulda toner af en gammaldags musik, framlockade från pianots strängar af min moders händer från ett gulnadt nothäfte, hvilket tillhört min mormoder. Och därefter tyckte jag

Det var d. 23 febr. 1811, som sångspelet första gången gafs i Stockholm och den 18-åriga Kristina Elisabeth Frösslind utförde titelrollen. Hennes utförande af denna roll gaf anledning till en för den tiden ovanlig uppmärksamhet, *ej* minst emedan en häftig tidnings-polemik därom uppstod. I »Journalen», Wallmarks tidning, hade en recensent bl. a. yttrat, att mill F. visserligen som Askungen vore både ung, vacker och naiv, men också »litet gauche», samt att hon som prinsessa hade »för liten statur och bristande öfning.» Så tillkom den vid teatern vanliga afundsjukan, hvilken vid ett tillfälle gick så långt, att under en representation en kvinnlig kamrat vid Cen-

VAXHOLMS HOTELL EFTER BRANDEN.
FOTOGRAFI FÖR IDUN AF A. HARTMAN.

AXEL DICKSON.

drillons utträdande från kulisserna på scenen bakifrån slet sönder hennes klädning i ryggen, men dock utan att vinna sitt syfte, som var att bringa henne ur fattningen, ehuru hon vid sin sortie måste gå baklänges. Ett annat obehag för den unga skådespelerskan var, att hon å öppen gata brukade omringas af unge hyllare af hennes konst, hvilka hurrade samt till och med en gång ville — hissa henne! Det gick så långt att hon vid mer än ett tillfälle för att undgå dessa yttringar af oborstad förtjusning nödgades efter spektaklets slut stanna kvar i teaterhuset och tillbringa natten i sin klädloge.

Mot allt detta och till lilla Cendrillons försvar och hägn uppträdde de öfriga dåvarande hufvudstadsbladen: Stockholms-Posten, Polyfem och Dagligt Allehanda. Ur deras långa artiklar må för eftervärlden ett citat vara nog. Vi välja D. A:s uttalande d. 21 mars:

De entusiastiska applaussementer och den verkliga triumf mademoiselle Frösslind d. 18 mars såsom Cendrillon erhöi, voro en glädje för alla sanna vänner af en skön, naturlig och naif action. Den förtjusta publiken gaf den unga actrisen reparation för alla de ledsamheter en vriden scriblé, ett par afundsjuka sujetters intriger och några ynglingars tampaktiga utbrott af nöje och beundran kunnat förorsaka henne. Vi hade den njutningen att vara vittne härtill, äfvensom huru några med kritiska glasögon beprydda herrar, som just tycktes vara legda för att nedtysta hvarje applaussement, slutligen af hennes förträffliga spel blefvo tvungne att dels stillatigande, dels deltagande gifva sin gård till uttrycket af den allmänna förtjusningen.

Men ej blott den stockholmska publiken och kritiken lade hon för sina små fötter . . . naturligtvis voro de små, då de tillhörde en Cendrillon . . .; äfven en så framstående konstnär som den berömda danske författaren Christian Molbech, som 1812 besökte Stockholm, yttrade i sina reseanteckningar högstämnda, rent af entusiastiska loford öfver den unga konstnärinnan. »Jag tillstår,» skref han, »att jag aldrig sett ett mera förtrollande spel än mamsell Frösslinds. Man glömmet rakt af att fråga: är det konst eller natur? Ty bägge ha ingått den innerligaste förening; man ser, man hör blott Cendrillon, och i de ögonblick, då man är i stånd till att reflektera öfver det skådespel man ser, förvånas man öfver den utomordentliga sanning, hvarmed denna roll utföres. Hela den barnsliga oskuld, naturlighet och godhet, som författaren lagt i Cendrillons karaktär och person, besjalar hvarje drag i mamsell Frösslinds spel, hvar ord hon talar med sin ljufva, sonora röst, och hvar ton tycks oss strömma, ej blott från läpparne, utan från det rena, skuldfria hjärtat,» och så vidare en sida bortåt med idel blomkastning.

Allt tycks bevisa, att Elisabeth Frösslinds Cendrillon verkligen var en konstnärsskapelse af hög rang, och att hennes namn ej bör glömmas i den svenska teaterhistorien.

Cendrillon gick å kungl. teaterns tiljor 83 gånger; åtminstone de 60 utfördes titelrollen af m:ll Frösslind.

I förbigående må nämnas att sommaren 1872 försökte direktör Zetterholm å Djurgårds-teatern att presentera lilla Cendrillon för den dåvarande publiken, men oaktadt den älskliga Anna de Wahl utförde titelrollen, gjorde operetten ingen lycka: — en senare tids smak fann innehållet gammalmodigt och allt för naivt.

Askungen blef Elisabeth Frösslinds förnämsta sceniska uppgift, ehuruval hon vann lifligt bifall äfven i andra partier, såsom Antigone i »Oedip», Doristella i Paers »Griselda», Amelina i Dalayracs »Leheman eller Fängelsetornet i Neustadt», Zerlina i »Don Juan» och titelrollen i Himmels »Fanchon eller Lyrspelerskan». Vid teatern kvarstod hon ända till 1836, men

utförde under sina senare konstnärår endast små talroller. Gift med operasångaren och hofkamreraren Lindström, fann Cendrillon-Frösslind ingen lycka i detta äktenskap, hvilket ock blef lagligt upplöst. I ett femtontal år, sedan hennes sceniska bana afslutats, bodde hon fortfarande i Stockholm, jag har hört uppgifvas, i mycket knappa ekonomiska villkor, tills hon flyttade till Göteborg, där hon i sin dotter Emilies och sin måg handlanden Haglunds burgna och lyckliga hem fick huld och hägn under ålderdomens tid. Här föll hennes lifs ridå d. 24 oktober 1861. Hennes minne värdas af barn och barnbarn. Det var de, hvilka till Teaterutställningen sändt hennes bild, sådan hon tog sig ut på äldre dagar och i det borgerliga lifvet.

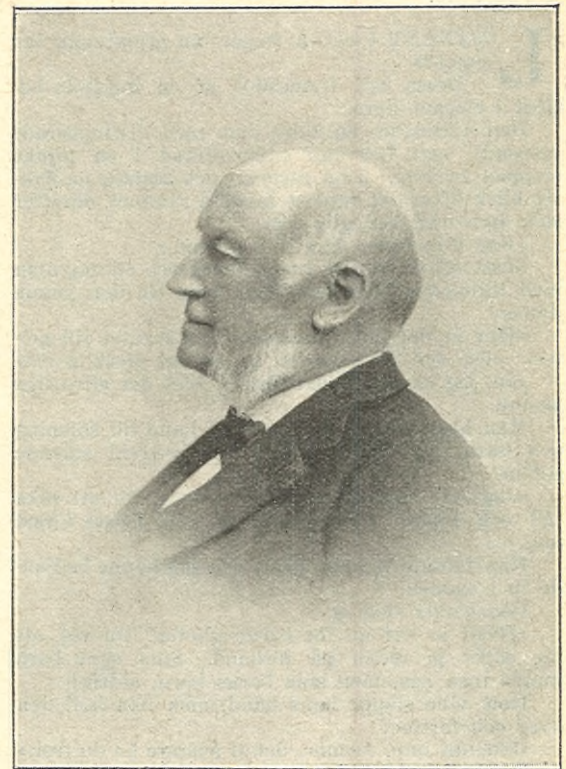
Detta återuppväckande af Cendrillons minne åttiosex år efter Elisabeth Frösslinds första sceniska triumf gaf äfven anledning till en tidningspolemik, ehuruval ej så vidlyftig och våldsamt som den, hvilken i Stockholmspressen rasade 1811, men dock pikant nog.

I en uppsats om teater- och musikutställningen yttrade *Oscar Levertin*, att han där förgäfvos sökt lilla Frösslind, Cendrillon från 1811, med hela Stockholm på knä för sin lilla förlorade och återhittade bröllopsko, den kanske mest själfulla ingénue svensk scen ägt, och så vidt han kunnat finna, talade å den nämnda utställningen intet enda litet minne om den skämska och rörande gratie som en gång var. Härpå genmälte teaterutställningens kommissarie, hr Harald Molander, att »på utställningen hänger ett vackert oljefärgsporträtt af en gammal fru i hvit mössa, hvilket synes ditflyttadt direkt från en borgerlig förmåsvägg, där det intagit hedersplatsen», och där kunde hr Levertin finna den enda bild, som funnes af den en gång bedårande Cendrillon; men »af mamsell Frösslind såsom den tjuusande Cendrillon finnes däremot intet porträtt,» försäkrade hr Molander.

Men det är just det, det gör! Af den adertonåriga finnes verkligen en liten gravyr i akvainta-manér från 1811, föreställande henne som Cendrillon vid spisen och signerad: Erik Åkerland, en numera alldeles bortglömd konstnär, men hvilken, enligt Boijes Målarelexikon på sin tid var känd för sina goda porträtt och dessa porträtts likhet med originalen. Jag har lyckats att i Kungl. biblioteket — dock ej i porträttsamlingen, utan i annan gömma i våra litterära skatters tempel — finna detta »ytterst rara» porträtt, hvaraf en kopia, i originalets storlek, här nedan ses.

Och har man fantasi, kan man kanske få höra en sakta tonande röst ur det framfarna hviska en variant af den gamla kupletten:

Ej längre, tyst och öfvergifven,
bland böckers damm jag dvälas må,
ty nu mig vänlig plats är gifven
vid spisen uti Iduns vrå . . .

A. Jonason foto.

IDUN BRINGAR här ofvan bilden af den i dagarne hädangångne godsägaren och förre ledamoten af riksdagens första kammare Axel Dickson. Såsom medlem af den öfver hela landet kända Dicksonska familjen — han var yngre broder till friherre Oscar Dickson — såväl som genom sin egen framstående personlighet bör han helt visst kunna påräkna vår publiks intresse.

Född 1826, erhöi han sin första uppfostran i Göteborg, utbildade sig sedan i landbruk och bevisade två vintrar föreläsningarna i åkerbrukslära vid universitetet i Edinburg. Sina sålunda inhämtade kunskaper använde han med ovanlig energi och klokhet på den nära Vadstena belägna sätesgården Kyleberg, hvilken han 1850 inköpte och upparbetade från ett mycket vanskött tillstånd till att vara en verklig mönsterfarm, där ingen kostnad sparades för att tillämpa de bästa metoder, pröfva de nyaste uppfinningar och införa de förträffligaste boskapsraser.

Dickson var som husbonde enastående i omsorgen om sina underhafvandes väl. Han uppförde utmärkta bostäder för arbetarna och sörjde på bästa sätt för deras barns uppfostran, bl. a. genom frikostigt understödande af folkskolor. Ett varaktigt minnesmärke af hans verksamhet för andras väl kvarstår i Charlotte Dicksons stiftelse i Vadstena, en hushållsskola för flickor.

Invald i riksdagens första kammare, bevisade han riksdagarna 1867—1870, hvarefter han dock afsade sig riksdagsmannauppsatzen. Äfven för kommersiella och industriella företag intresserade sig Axel Dickson. Han arbetade kraftigt för tillkomsten af Hallsberg—Motala—Mjölby järnväg. Själftill det yttersta samvetsgrann och hederlig i alla sina handlingar, hade han svårt för att misstro andras ärlighet. Detta föranledde, att han med sin förmögenhet fick bära följderna af de bedrägerier, som stodo i samband med den sorgligt bekanta Vadstenabanken.

Hans verksamhet förlades härefter 1879 till Skeppsta egendom i Södermanland, tillhörig hans äldre broder, friherre O. Dickson, där han tillämpade sina framstående egenskaper som landbrukare och husbonde.

Gift första gången 1851 med Charlotta Wilson Dudgeon, blef han 1860 änklings. År 1862 gifte han om sig med Mehetabel Piercy Austin från England och efterlämnar nu änka, tre döttrar i första giftet samt två söner och sex döttrar i andra giftet. Sönerna äro båda teodlare på Ceylon, och en dotter är Senanamissionär i Indien.

KAMRATEN, vårt lands förnämsta ungdomstidning, kostar för helt år endast 3 kr. Prenumerera för 1899 på försök!

Sv. Panoptikon
Stockholm.
★ Största sevårdhet. ★

TANDLÄKARE
G. G:son Hård af Segerstad,
Alma Hård af Segerstad.
Birger Jarlsgatan 13, 1 tr.
Rikstel. 20 48. Allm. tel. 86 46.

FÖR FAMILJEDÖTTAR meddelas i privat bildad hem undervisning i kläd-sömnad. Eleverna sy endast eget arbete. Riddargatan 60, I. Fru I. Hallman. (26)

Toilett-papper.
Begär å brefkort ett paket å 2 kronor, så sändes eder mot efterkrif, fraktfritt till eder närmaste station, 10 bundtar finaste toilett-papper, c:a 500 blad pr bundt.
Bäckhammars Nya Aktiebolag,
Värml., Björneborg.

IDA DONKER,
3 Engelbrektsgatan 3,
hemkommen från utlandet, har återupptagit sina språklektioner. (G. 74604)

DAMRESSÄLLSKAP denna månad till Paris önskas af bildad dam. Svar märkt »F. F.» Iduns exp. (31)

Inteckningsbolaget.
— Stockholms Intecknings-Garanti-Aktiebolag. —
Hufvudkontor: **Malmstorgsgatan n:r 1**, öppet 10-3.
Afdelningskontor: **Biblioteksgatan n:r 13**, öppet kl. 1/2 10-3.
Depositionsränta 4 1/2 proc.
Upp- och Afskrifningsränta 3
Sparkasseräkning (vid Afd.-kont.) 4
På kapitalräkning å 6 mån. uppsägning godtgöres Banksens högsta depositionsränta och tillämpas vid inträffande ränteförändring den nya räntesatsen omedelbart utan föregående uppsägning. (S. T. A. 55187)

Lifförsäkringsbolaget

Mutual Life

Stockholm.
Fonder: —
c:a 1,000,000,000 kronor.

Utbetalt: —
Försäkringsbref
c:a 1,450,000,000 kronor.

Vinst
c:a 365,000,000 kronor.

Meddelar LIF, KAPITAL, ARF och LIFRÄNTE m. fl FÖRSÄKRINGAR på liberala och ytterst förmånliga villkor. (S. T. A. 55427)

Landtmanna- & Kreditkassan

N:r 1 Mynttorget, Stockholm.
Depositionsränta 5 %
Sparkasseränta 5 %
Å hvarje sparkassebok kan lyftas intill 1,000 kr. i månaden utan uppsägning.

NISSEN Nis-sens världsberömda
Inreg. varum. Inreg. varum.

Bröst-karameller
för hosta, förkyllning, inflammation i luftröret, kittling i strupen, etc.

CROSSE & BLACKWELL, L^{TD}
LONDON.
Etablerad 1706. Hofleverantörer till H. M. Drottningen af England.
PICKLES, SÅSER, MARME-LADER
erhållas hos alla större specerihandlare inom riket.

Gustaf Piehls Bryggeri-A.-B.
Stockholm 66 Götgatan 66 Stockholm
rekommenderar sina tillverkningar af:
Lager-Öl, Lagerdricka
Pilsner-Öl, Iskällare-Dricka
samt såsom specialitet:
Pilsner-Dricka
Allm. telef. 36 56. Rikstel. 18.

JOH. LUNDSTRÖM & C:o.
Stenkol, Cokes,
1:ma maskinkrossad Anthracit,
bästa bränsle för illuminationskaminer och värmenecessärer.
Allm. tel. 22 88. Kontor: 22 Skeppsbron 22. Rikstelefon 427
Allm. tel. 60 19. Försäljning: 5 Strandvägen 5. Rikstelefon 22 20.
Allm. tel. 61 98. Filial: 1 Parmmåtaregatan 1. Rikstelefon 20 12.

Köp alltid radiatorsmör!
Moderna Dampålskragar
Billigast hos
D. Forssells Söner & C:o,
26 Drottninggatan 26.
Filial Hamngatan 13.

Christianstads Enskilda Bank i Stockholm.
Drottninggatan 2, hörnet af Strömgatan
emottager penningar på

Sparkasseräkning
mot godtgörelse af högsta depositionsränta.
Utän uppsägning kunna å en bok sammanlagd 1,000 kr. i månaden uttagas.

Aktiebolaget
Sundsvalls Handelsbank,
Gustaf Adolfs Torg n:r 14,
godtgör å sparkasseräkning 4 1/2 %.
Å hvarje bok kan lyftas intill kr. 1,000 i månaden utan särskild uppsägning.

Fotografi-atelier
med instrument och öfriga inventarier samt plåtar af bildad flicka. Hvarje kurs (pris 15 kronor) omfattar en månad tre timmar dagl. Elev syr endast eget arbete. Prover finnas till påseende. **Karin Egnér,** Nybrogatan 53, 4 tr. (S. T. A. 54885)

Agenter
antagas för försäljning af
Symaskinlampan 'Sun'.
Osk. H. A. Heintz,
(S. T. A. 06992) Göteborg.

Göteborgs Res, den erkända bästa i och för vår lilla stad. Förhållanden är de bästa.

UR TIDEN OCH LIVFET, 3:e årg. 1164 sid., 200 illustr., 100-tal berättelser, kostad 7 kr. säljas mot efterkrif för 2 kr. 50 öre. A. O. Hässler, Stockholm (27)

300,000 ex. upplaga

har den modejournal, hvaraf en svensk upplaga sedan flere år utgifves under namnet **Iduns Modetidning** och som är för år undantränger alla andra modejournaler. — **Iduns Modetidning** utgifves i 2 upplagor, båda med 2 n:r i månaden, hvardera numret innehållande inemot 100 charmanta illustrationer samt åtföljdt af en stor dubbelsidig mönsterbilaga. Med den dyrare upplagan — planschupplagan — som kostar endast 5 kronor pr år, följa dessutom 1 gg i mån. en fin-fin kolor. modeplansch och en förträfflig handarbetstidning. Den billigare upplagan utan dessa båda bilagor kostar blott 3 kronor. I innehåll och pris, jämförda med hvarandra, står denna modetidning absolut **oupphunnen.**

BRAND FÖRSÄKRINGS AKTIEBOLAGET
FENIX
JAKOBSTORG

Nyttigt och oumbärligt
i hvarje hem
att hafva tillhanda vid tryck, frost- och brännskador, sårbehandling, icke endast för att skydda mot mikroorganismer, utan äfven till att häfva värk och inflammationer, räknas Salubrin af alla, som lärt känna och använda det. Likaledes saknas det icke å något toalettbord, dit det en gång vunnit inträde, såsom det bästa medel för hudens, hårets och tändernas vård.
Om dess användning för nämnda m. fl. ändamål lämnas redogörelse i den beskrifning, som åtföljer hvarje flaska Salubrin.

LEDIGA PLATSER

ETT FRUNTIMMER
med mångårig vana samt fullt hemmastadd i Pappershandel erhåller plats i större affär i Norrköping. Svar med fotografi och betygsafschrift jämte uppgift om ålder och löneanspråk till »J. A.», p. r. Norrköping. (36)

EN FLICKA af god fam., barnkär och med god uppfostran, erh. mot fritt vivre plats att sköta, tillse och sysselsätta två små barn, måste äfven vara villig delt. i inomhus förek. görom. Svar till »Ung familj i Stockholm», Iduns Exp. (42)

HUSHÅLLERSKA, kunnig och ordentlig, H van att tillse tjänare och förestå stort hushåll, får plats i:sta febr. Svar jämte betyg till »F-n» p. r. Göteborg. (41)

EN BILDAD FLICKA, enkel och anspråkslös, kunnig i god matlagning, erhåller plats till i:sta febr att deltaga uti inomhus förefallande göromål. Stort afseende fästes vid jämnt och vänligt sinne samt plikt-trohet och ordningssinne. Svar till »Gen», p. r. Göteborg. (40)

PLATS FINNES i febr. i godt landthem för 1 å 2 hushållselev. Vafnad, handarb. o. musik, om så önsk. undervis. i. Pris moderat. »Husmoder», Karlstad p. r. (37)

HUSHÅLLERSKA. En duglig hushållerska får nu genast plats i större landthushåll. Svar till »Landthushåll», Sköfde p. r. (29)

PLATS PÅ KONTOR finnes för en 20 å 25 års flicka med goda skolkunskaper samt vana vid bokföring (ej bokslut) och enklare korrespondens. Egenhändig svar i biljet till »Bokföring 25» motses å S. Gumælii Annonsbyrå Stockholm. (G. 74650)

EN VERKLIGT BARNKÄR och som barnsköterska van, anspråkslös flicka, 20 å 30 år, något kunnig i sömnad, erhåller plats till April eller förr att värda tvänne 4 1/2 o. 1 1/2 års barn. Svar, åtföljda af intyg o. fotografi samt uppgift om lönevillkor insändas till »Vänligt bemötande», Svenska Telegrambyråns filial i Göteborg, Södra Hamng 29. (07557)

PLATS FINNES nu genast på landet för en fullt frisk, barnkär samt pålitlig flicka. Den sökande bör vara van vid minderåriga barns skötsel, hushållsgöromål samt handarbeten. Svar med rekommendationer, löneanspråk samt fotografi torde insändas till »Småland», Iduns Exp. (39)

PLATSSÖKANDE

UNG, MUSIK. FLICKA af bild. familj (16-årig elev af frök. Carlh.-Gyllensköld) söker nu genast plats i fam. på landet el. i stad för att undervisa i musik o. för delt. i husl. göromål. Utin. ref. Svar till »K.», Iduns Exp., Stockholm. (35)

19 ÅRS BILDAD FLICKA önskar plats i familj för att undervisa ett eller två barn. Har med mycket goda betyg genomgått 8-klässigt läroverk, Lundska kursen och större delen af »Handarbetets vännen» samt är äfven något kunnig i musik. Svar till Fenixagenturen, Eskilstuna. (44)

EN ANSPRÅKSLÖS bättre flicka önskar plats att gå frun tillhanda. Svar emotses tacksammast af A. B. Wiksberg. (34)

UNG, KVINNL. SJUKGYMNASI önskar plats i familj eller medfölja dam på resa. Svar till »N. N.» Göteborg p. r. (38)

SKICKLIG KVINNLIG SJUKGYMNASI önskar plats i familj i stad eller på landet. Svar till »Skicklig 99» Iduns exp. (28)

EN 26-ÅRIG FLICKA som genomgått Lundska kursen m. m. önskar plats som handarbetslärarinna. Adr: Sigrd Andersson Sköfde. (30)

EN FLICKA AF GOD FAMILJ önskar lära hushållet, i utbytte undervisa i musik och handarbete. Svar märkt »Värmländska» Karlstad poste restante. (32)

EN UNG FLICKA
önskar komma i bildad familj i vacker trakt, där ungdom och umgänge finnes för att lära hushållet. Svar torde skyndsamt sändas till »Frida» Gumælii Annonsbyrå Malmö (G. A. M. 43639)

EN UNG, BILDAD FLICKA önskar nu genast plats som sällskap eller lektriss. Är äfven villig att deltaga i hushållet. Svar märkt »E 1898» poste restante, Askersund. (G. 74600)

KVINNLIG SJUKGYMNASI, som därjämte äger kompetens och vana att undervisa i vanliga skolämnen och språk, önskar anst. i familj. Goda rek. På lön fästes mindre afseende. Svar, märkt »Intresserad 27» sändes till Frk E. Strömberg, föreständarinna vid Varbergs Elementarläroverk för flickor. (G. 74708)

LÄRARINNA, energisk, barnkär, söker plats, undervisningsvan i alla ämnen, språk, musik, handarb. Svar: »Samvet-grann» Gumælii Annonsbyrå, Sthlm. (G. 80)

PLATS sökes af bildad flicka, väl kunnig i matlagning, bak., syltn., strykn., handarb., plikttr., bästa lynne. Svar: »Glädj lynne». Gumælii Annonsbyrå, Sthlm. (G. 79)

EN 18-ÅRIG FLICKA
MED GODT OCH GLADT LYNNE, musikalisk och som genomgått sjukklassigt elementarläroverk, söker plats som sällskap-dam hos äldre herrskap vid bruk eller på gods helst i södra eller mellersta Sverige. För vidare underrättelser utbedes benäget svar till »Tacksam» Hudiksvallspostens kontor, Hudiksvall. (S. T. A. 55505)

PLATS såsom HUSMODER och VÄRDINNA sökes af bildadt, allvarligt, barnkärt 40-årigt fruntimmer, som förut innehaft dylika plats och är kunnig i alla inom ett hem förekommande göromål, såväl i stad som på landet. Den sökande är öck van vid skrifgöromål och äger god handstil. Svar till A. O. Järnvägstorget 9, Jönköping. (G. 12245)

EXAMINERAD, undervisningsv. småskol-lär. önskar till våren plats i god fam. såsom lärarinna till minderåriga. Kunnig i handarb. o. konstväf. Lön 150. Svar till »Samvet-grann» Iduns Exp. (18)

UNG FLICKA önskar komma i godt hem på landet att grundligt lära hushåll. Villig betala något. Svar märkt »Anna», Tillberga p. r. (21)

ENGELSKA! Yngre, anspråkslös, bättre flicka önskar inackordera sig i engelsktalande familj, helst på landet, i och för engelska språkets inhämtande. Önskar äfven deltaga i hushållet. Svar med prisuppgift utbedes till J-y denna tidning. (43)

FÖR EN TOLFÄRIG, omedelad engelsk flicka, som vistats i Sverige cirka 3 1/2 års tid, sökes plats där hon tillsammans med egen dotter kan få undervisning i svenska samt öfriga skolämnen. Hon har någon tid spelat piano och fiol samt genomgått 3 klasser i en flickskola i London. Svar, med prisuppgift torde sändas till H. J., Årstad. (14)

INACKORDERING PÅ LANDET, hälst i närheten af Stockholm, önskas för ett yngre fruntimmer i ett godt, bildadt och gladt hem. Svar med uppgift om pris m. m. torde snarast sändas till E. N. under adr.: Stockholm, Nybrogatan 11 B, 1 tr. (28)

MODE-TIDNING